

massa himlen skimmer, Stolt gungar skep-
pet af och an. Hur skönt är det att fram-
åt gunga, Från afdrift fri, i lyckans hamn!
— Förtjusad! och jag börjar sinnga Vid
minnet af den huldas namn.

Den Sjette.

När stormarne rasa och vågen kör skutan
mot molnena opp. Och windarne gniska i
tågen, Till hwem sätter folket sitt hopp? Till
styrman — ty honom förutan, Hur går det
på stormande haf? Jo, finns ingen styrman
på skutan, Så bär hela krosket i qwas.

2. Så folket till Kungen bör sätta sitt
hopp emot stormarnes famn; Ty vill han
det sanna och rätta, Nog förer han skeppet
i hamn. Den satsen jag därför vill yrka,
S land som på stormande haf: Min Kung
kan jag älska och dyrka, Och likväl ej wara
hans slaf.

— 1008 —

Ser utmärkt wackra och nya Sjömans-Wisor.

Den Första.

Vid femton års ålder blef stugan ic.

Den Andra.

Kapten! kapten! "Hallå! hwad är ic.

Den Tredje.

Ut på dina slätter, Haf, du djupa! ic.

Den Fjerde.

Vid windars sång Och klingande ic.

Den Femte.

När stormen öfwer hafwet flyger ic.

Den Sjette.

När stormarne rasa och vågen ic.

~~~~~
Westerswift.

Tryckt hos E. D. C. Eklund & Comp., 1854.

Den Förfsta:

Wid femton års ålder blef stugan mig trång, Der jag bodde med moder min. Att wakta på gettren blef dagen mig lång, Jag bytte om håg och sinn', Jag drömde, jag tänkte jag wet icke hwad, Jag kunde, som förr, ej mer wara glad Uti skogen.

2. Med häftigt sinne på fjellet jag språng, Och såg i det wida haf. Mig tyktes så ljuslig böljornas sång, Der de gå i det skummande haf. De kommo från fjerran land: Dem hålla ej bojor, de känna ej band. Uti hafwet.

3. En morgon från stranden ett skepp jag såg, Som en pil in i wiken det sköt. Då swälde mig bröstet, då brände min håg, Då wiste jag hwad mig tröt. Jag lopp ifrån gettren och moder min, Och wikingen tog mig i skeppet in Uppå hafwet.

4. Och vinden med makt in i seglena lopp; Wi flögo på böljornas rygg. I blånande djup sjönk fjellens topp, Och jag war så glad och så trygg. Jag faders rostiga swärd tog i hand, Och swor att eröfra mig rike och land Uppå hafwet.

5. Wid sexton års ålder jag wikingen slog, Som stälde mig skägglös och wet. Jag sjökonung blef, — öfwer watten drog Uti härnaders blodiga lek. Jag landgång gjorde, wann borgar och flott, Och med mina kämpar om rofvet drog lott Uppå hafwet.

6. Ur hornen wi tömde då mjödets must Med makt på den stormande sjö. Från wägen wi herskade på hwar kust — I Wal-land jag tog mig en mö — I tre dagar gret hon, och så blef hon nöjd, Och så stod vårt bröllop, med lekande fröjd, Uppå hafwet.

7. En gång äfwen jag ägde länder och borg, Och drack under sotad ås, Och drog för Rike och menighet sorg, Och sof inom wäggar och lås. Det war en hel winter — den syntes mig lång, Och fast jag war Kung, war dock jorden mig trång, Emot hafwet.

8. Jag ingenting gjorde, men hade ej ro, För att hjelpa war hjälplös gård, Till mur will man ha mig kring bondens bo, Och till lås för tiggarens sård. På sakören, edgång och tjuftwar och rån Jag hörde mig mått — wor' jag långt derifrån Uppå hafwet!

9. Så bad jag — men hän gick och win-tren lång, Och med sippor stränderna strös. Och böljorna sjunga åter sin sång, Och klinga: till sjö, till sjö! Och wärwindar spela i dal och i höjd, Och strömmarne, fria, stö-
ta med fröjd Uti hafwet.

10. Då grep mig det fordna, ofynliga band, Mig lockade böljornas ras. Jag ströb-
de mitt guld öfwer städer och land, Och slog min krona i tras. Och fattig som förr med ett skepp och ett swärd, Drog mot olända öden i wikingafärd Uppå hafwet.

11. Som vinden frie wi lekte med lust På fjerran swallande sjö. Wi menniskan sågo på främmande kust På samma sätt lefwa och dö. Belysnaren med henne stads bosätta sig; Men sorgen, hon känner ej wi-
kingens stig Uppå hafwet.

12. Och åter bland lämpar jag spejande
stod Efter Stepp i det fjerran blå. Kom
wikingasegel — då gällde det blod: Kom
krāmarn så — så fick han gå. Men blodig
är segren den tappre wård, Och wikinga-
wänskap, den knytes med swärd Uppå hafwet.

13. Stod jag mig om dagen å gungande
ståf, I glans för mig framtiden låg, Så
rolig, som swanen i gungande såf, Jag för-
des på brusande wåg; Mitt war då hwart
byte som kom i mitt lopp, Och fritt, som
omåttliga rymden, mitt hepp, Uppå hafwet.

14. Men stod jag om natten i gungande
ståf, Och den ensliga wägen röt, Då hörde
jag Rornorna wicka sin wäf, I den storm
genom rymden stöt. Likt men Rornas öden
är böljornas swell: Bäst är wara färdig
för medgång som fall, Uppå hafwet.

15. Jag tjugu år fyllt — då kom ofär-
den snar: Och sjön nu begäret mitt blod.
Han känner det wäl, han det förr druckit
har, Der betaste striden stod. Det brinnan-
de hjerta det klappar så fort: Det snart skall
få swalka å kylig ort Uti hafwet.

16. Dock klagat jag ej mina dagars tal:
Snabb war, men god, deras fart; Det går
ej en wåg blott till gudarnes sal, Och båt-
tre är hinna den snart. Med dödsång de
ljudande böljor gå, På dem har jag lefwat
— min graf skall jag få Uti hafwet.

17. Så sjunger på ensliga klippans hall
Den Steppsbrutne Wiking bland brännin-
gars swell — I djupet sjön honom riswer
— Och böljorna sjunga åter sin sång, Och
winden weplar sin lekande gång: Men den
tappres minne — det blifwer.

Den Andra.

Kapten! Kapten! "Hallå! hwad är på fär-
de?" Kapten! nu är allt klart! Låt gå! Lif-
wad af kärleks måltiga lågor, Trotsar med
fröjd jag farornas hot. Döden, som bor i
stormar och lågor, Blickar med lugn en
sjöman emot. Sjön är min werld, Lustig
min färd; Men i den låra Nord likwål,
Söker jag hamn: Flicka, din famn! Der
will jag ankra med lif och med själ! Låt
gå! låt gå!

2. Gösar! nu för wi i wåg, Rila som
ilande winden Söwer det brusande haf, Sky-
höga wågor i förn. Hurra! Winden är
frist, :: Winden han blåser i seglen. Un-
faret lyften upp! Hurra! Låt muntert det
gå På böljan blå! Farwål! farwål! i wän-
ner, som stån der på stranden! Farwål! far-
wål! wi flyga nu lustigt war kurs.

3. Farwål! mitt hjertas wän! Snart flyr
jag hit igen: Hertiligt, som Kungens, då,
Hulda lilla! skall wårt bröllop stå. Far-
wål! mitt fosterland! Fjellar och skog och
strand. Rät är den blåa sjö; Men i fam-
nen din jag dock will dö.

4. Gösar! nu för wi i wåg, Rila som i-
lande winden Söwer det brusande haf, Sky-
höga wågor i förn. Hurra! Flicka, min
hulda, farwål! Flicka, min hulda, farwål!
Min hulda flicka, farwål! Farwål!

Den Tredje.

Ut på dina flätter, Haf, du djupa! Will
jag hån, och sätter Ut från land. — Will
jag, der de branta Wågor stupa, Söla o-
bekanta Sars strand.

2. Det blef sig så likt och så qwalmigt
att wara Der längre på näset Och leka med
lammen och sola sig bara Och slumra i grä-
set Och wäckas af sorlande bäckar och swal-
kas Af smekande windar Och binda buketter
af rosor och skalkas I skuggan af lindar. — —

3. Jag dig öfwer gifwer, Blomsterkulle!
Och med rastlös iswer Ut jag styr. Sypen
är min bana — Fygg, min julle! Att kring
rymden spana Åfventyr.

4. Der fladdrade Amor, den Cypriska
fjäril, På sommarens slågtar, Och bød mig
att dricka ur blommornas käril En söfwan-
de nektar. Så kommo herdinnor och sjöngo
och drogo förtrollande ringar Omkring mig
af löften, som flögo och drogo På fjärilens
vingar — —

5. Lyftadt är mitt ankar, Frisk är bågen;
Öfwer står och bankar Seglen fly. Lustigt
är att gunga Fram på wågen, Höra stor-
men sjunga, Swallet gny.

Den Fjerde.

Wid windars sång Och klingande böljors
fradgande gång Min moder på hafwet mig
födde, Hwarest djup och höjd I morgonens
fröjd Af stigande lågorna glödde.

2. Min fader log, Men solen gick ner och
moder min dog: Des graf och min wagga
blef wågen. Dock lefwer min mor, Jag
wet hwar hon bor, Des boning mig leker
i bågen.

3. På fradgit swell Till henne jag seg-
lande ila skall, Min fot jag ej sätter på jor-
den; Slaf will jag ej bli; Jag föddes så fri,
Som böljan är friboren worden.

4. När solen flyr Och loppet till ofönda
werldar styr, Sig mörkret och skarne sänka
Öfwer djupet ner; Jag stjernorna ser I lug-
nande wågorna blänka.

5. När sol'n går opp Och wäcker på nytt
mitt slumrande hopp, Och glöder ur blödan-
de wågor, Af eld är min sal, Hwars pela-
res tal Uppresas af swallande lågor.

6. När stormen gnyr Och solen i molnen
sörjande flyr, Då brytes, likt hafwet, mitt
hjerter Stannar stormen af, Och lugnas mitt
haf, Går i wemod öfwer min smärta.

7. Jag skådar då Mitt lif i de fria böl-
jorna blå, Af stormen och hafwet beskriwet.
Wål är ej jorden full Af skatter och gull;
Men hafwet är spegeln af lifwet.

8. Ej släkes der De winkande stjernors
fromma begär, Eh leker dem hafwet i bågen.
De sänka sig här, Der moder min är, Med
dem will jag hwila i wågen.

Den Femte.

När stormen öfwer hafwet flyger, Och wi
för under seglen gå, När i mårseglens rund-
ning smyger En salta bris från himlen blå:
— På drillen och kompassen hwilar Min
säkra, aldrig störda blick — Jag suckar: ack!
och tanken ilar Till henne, som mitt hjer-
ta fick.

2. När trolös wind sig börjar skrota Emot
de streck wi ämna gå, Och bidewind wi dilt
anskota, Att pråka för att hamnen nå: —
Då tänker jag hur ödet kastar I hoppets
segel ofta back; — Demotståndlig tanken ha-
star Till henne, och jag suckar: ack!

3. Men se, hur herrligt winden rymmer!
Att brasa sprakant, upp hwar man! Låseglens